

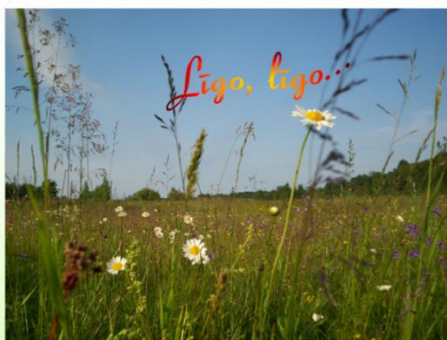
LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 6.(133.) 2015.gada jūnijs

KATRA JAUNA DIENA IR IESPĒJA SĀKT VISU NO JAUNA!

Šī dieniņa, tā dieniņa,
Parīti pati Jāņu diena,
Tad sanāksi Jāņu bērni
No maliņu maliņām.

Priecīgus Ligo!

Stāsti un stāstnieki Mazsalacas bibliotēkā

26.maija pēcpusdienā **Mazsalacas pilsētas bibliotēkā** pulcējās tie, kuriem interesē Mazsalacas un tās apkārtnes vēsture, lai dalītos ar savām zināšanām, atmiņām un uzklausītu citus. Tā bija Valmieras integrētās bibliotēkas darbinieces **Agitas Lapsas** ierosme. Agitai jau uzkrājusies liela pieredze cikla Valmieras „**Stāstu bibliotēkas**” veidošanā. Viņa arī vadīja šo pasākumu.

Jāatzīstas, ka nebijām gaidījušas tik lielu atsaucību un aktīvu līdzdalību, tādēļ priecājamies, ka tikšanās bija tik dzīva un interesanta. Lielākā daļa sapulcējušos bija iedzimtie mazsalacieši, varbūt tāpēc ko stāstīt vai piebilst bija katram, lai gan ne visi tā īsti tika pie vārda.

Pirmajā tikšanās reizē nebija noteikta konkrēta tēma un tādēļ derēja viss, kas saistīts ar pilsētu, tās iedzīvotājiem, notikumiem, tikumiem un ieradumiem. Arī

jautri piedzīvojumu stāstiņi un dzīvesgudri pamācoši atgadījumi no mazsalaciešu ikdienas. Kā raibā karuselī mijās dažādas atmiņas, arī sāpīgas – par zudušām vērtībām. Kārtējo reizi izskanēja Nellijas Nurmikas sāpe par bijušās pagastmājas Rīgas ielā 4/6 likteni un citām senām un vēsturiskiem notikumiem bagātām celtnēm... Tika pieminēti mākslinieki un citi ievērojami cilvēki, kuru piemiņai vajadzētu lielāku uzmanību veltīt... Atmiņās pavīdēja Otomija Andersone, Valters Hirte, Pēteris Kundziņš, Grāmatu Cirītis... Veselu senu fotogrāfiju un mākslas darbu bagātību ir sakrājis kolekcionārs Dainis Golde, tāpēc viņam stāstāmā netrūkst. Arī Elgas Puķulaukas, Jāņa Valentinoviča, Anda Āboltiņa, Ievas Sālzirnes un citu sanākušo pūrā ir tik daudz interesantu notikumu un stāstu, ko vienā reizē nu nekādi nevar izstāstīt un atcerēties, tādēļ nolēmām tikties atkal – nu jau labāk zinot, kā veidojas šo **dzīvo stāstu bibliotēka**.

Tiekamies atkal otrdien, **16.jūnijā plkst. 14.00 Mazsalacas pilsētas bibliotēkā**, kur galveno uzmanību veltīsim stāstiem par mājvietām, cilvēkiem un notikumiem. Piedalīties var jebkurš interesents, kuram ir ko stāstīt vai kuram ir vēlēšanās dzirdēt šos stāstus. Jo īpaši gaidīti arī jaunieši.

Paldies Agitai Lapsai par ierosmi un iespēju ieraudzīt Mazsalacu un mazsalaciešus mazliet citādā skatījumā. Paldies visiem, kuri atsaucās, atnāca un vēlas turpmāk darboties!

Maija

SVEICAM MŪSU KOLĒGI - SKAŅKALNES
PAGASTA BIBLIOTĒKAS VADĪTĀJU

IEVU BĀLIŅU

**30 DARBA GADU UN
SKAISTA JĀ DZĪVES
JUBILEJĀ!**

Lūsinda Railija "Meitene uz kraujas"

Godīgi sakot, nenojautu, ka šī grāmata pēc pēdējās lapaspuses aizvēšanas atstās tik spēcīgu pēcgaršu. Likās, ka tas būs vairāk vai mazāk tradicionāls dzimtas romāns ar nojaušamiem kāpinājumiem un pavērsieniem. Taču „Meitene uz kraujas” aizķer ar sajūtu, ko

varētu pielīdzināt baleta izrādes vērošanai – ar spalvas vieglumu tiek iznesta dzīve, aiz kuras slēpjas dramatisms, sāpju un mīlestības neizdibināmie ceļi. Galvenajai varonei nodejot to tik viegli, ka skatītājam tas paskrien kā acumirkļis.

Sākumā iepazīstam Auroru, kuras neparastajā personā

izvīts romāna vēstījums. Automātiski pieņemot, ka kundze cienījamā vecumā vēlas izstāstīt savu raibo mūžu, ļāvu autorei aptīt sevi ap pirkstu – tie, kas izlasīs grāmatas beigās, sapratīs, kāpēc es tā saku. Bet nu pie sākuma, kur iepazīstam Auroru kā mazu meitenīti, kura kādu dienu uz kraujas malas uzrunā Greniju. Sieviete, kas pēc smagiem pārdzīvojumiem no Ņujorkas atgriezusies vecāku dzimtajās mājās Īrijā. Pamazām abas sadraudzējas un Grenijai pret mazo Auroru rodas mātišķas jūtas, jo meitenīte bērnībā zaudējusi mammu, bet Grenija pati piedzīvojusi spontāno abortu. Abas satuvina arī Auroras tēvs, kurš lūdz Grenijai pieskatīt meiteni, kamēr pats regulāri dodas noslēpumainos izbraucienos ārpus valsts. Grenijai grūti izprotama ir pašas mātes nosodošā attieksme pret draudzību ar meitenīti, līdz viņa sāk stāstīt gadsimtu senu vēsturi – par saitēm, kas vienojošas abas ģimenes. No mīlestības līdz naidam ir viens solis un senais noslēpums šo teicienu kļiedzoši ilustrē.

Sagatavojieties uz pamatīgu iedzilnāšanos vairāku tēlu dzīvēs. Stāstījums aizskar daudzus likteņus un vienubrīd lasītājs var krietni apjukt, taču palīgā nāk stāstnieces Auroras uzzīmētais dzimtas koks, kas ievieš zināmu skaidrību. Grāmats autore Lūsinda Railija prot uzturēt intrigu un lasāmvielu tiešām grūti nolikt malā. Gana interesantais kodols un absolūti negaidītais noslēgums ir tas, kas mani ievilka šī stāsta valgos. Te ir vieta pārdomām par nelokāmību, aizvainojumu, kas var tikt nests sirdī paaudzēm ilgi, bet pāri visam – saitēm, sirdsbalsi, kas liek cilvēkiem sekot nevis prātam, bet mīlestībai.

Anda Kārklīņa, andasstuff.wordpress.lv

Gunita Varankina

***

Dienā saule deg debesīs.
Naktī gaismu staro zvaigznes.
Kāds dabas ritmā ieslēdz cilvēku
Un māca izjust laiku.

***

Laiks iešūpo domu,
Bet neviens vēl nezina,
Cik tāls un spilgts
Tās mirdzums būs.

***

Vārdu ceļus vērodamas
Domas pieskaras dzīves ceļa taciņām,
Palīdz zvaigžņu valodiņu
Laika straumē pludināt.

Kristīne Mucinieca

Bite medainām kājām iekāpj ābeles ziedos, un ābele viņai to ļauj, jo tā ir bites lūgšana. Ābele izplaukst ziedos, un tā ir viņas lūgšana. Zāle izaug sulīgā zaļumā pretī debesīm, strautiņš, burbuļojot, droši pārtop upē, kas dodas pretī jūrai, balti putni brīvi pārlido pasauli, saule to pārlej ar savu siltumu, modinot dzīvību... Ļaušanās savai esībai. Bez vērtēšanas, bez salīdzināšanas. Caur rimtu mieru un klusumu sevī, vienkārši esot.

Jau kādu laiku arvien mazāk un mazāk gribas runāt. No runātāja kļūstot par vērotāju, kādā brīdī tu aizvien vairāk un vairāk sāk just, sajūst citus, sajūst pasauli, un galu galā beidzot arī pats sevi. Tā pa īstam. Un tas nav izrunājams. Izdzīvojams, baudāms, bet ne izrunājams. Katrā zāles stiebrā augošā pretī debesīm, tu ieraugi savu turpinājumu, katrā saules glāstā savu siltumu, rasas lāsē savu acu mirdzumu, vējā savu domu tīrību, ūdens plūdumā savu jūtu pasauli, ābeļziedā savu maigumu, putna spārna vēzienā savu brīvību, smilšu graudā savu Zemes spēku, blakus esošā cilvēkā savu gaismu. Beznosacījumu. Ļaušanos savai esībai, tam kāpēc tu esi šeit – dzīvot un izdzīvot VISU, tik dziļi, cik vien iespējams, pat ļaujot sev kādā brīdī sevi aizmirst. Un aizmirst arī to, ka ārpusē nav tas, ko meklējam. Viss piepildījums ir pašā, caur savu ceļu, caur savas sirds atbildēm. Savā mierā un savā iekšējā klusumā, esot patiesam pašam pret sevi, pieņemot un iemīlot visu, kas tu ESI.

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja bibliotekāre **Maija Reinvalde**

Tālr.: 64251246; e-pasts: majja.r@sveiks.lv
<http://www.mazsalaca.lv/>